

Abdil KOÇ

İkizdere Kaymakamı

Karadeniz’de Kaymakam Olmak

Bir yılı aşkın süredir Rize’nin küçük ama şirin ilçesi İkizdere’de görev yapmaktayım. Bu güzel Karadeniz ilçesinin benim için unutulmaz olacağı şimdiden kati. Çünkü İkizdere benim asaleten görev yaptığım ilk ilçedir. Zira ilkler her zaman unutulmaz olur. Tüm kaymakamlar gibi ben de uzun bir adaylık maratonundan sonra tüm aşamaları geçtim ve son aşama olan kura çekme törenine katıldım.

Bir insanın yaşayabileceği en farklı tecrübelerden birisidir kura çekme töreni. Bakanlığın ileri gelenleri, ağır misafirler ve tabii ki aileler huzurunda sahneye çıkılır, torbadan bir kâğıt çekilir, çekilen kura okunur, bir alkış kopar, gülümsenir ve yerine oturulur. Hepsi toplam beş dakika... İşlem basit ama sonuçları o kadar da hafife alınır bir durum değil. Çünkü kâğıttan çıkacak o ilçe, ömrünün iki veya üç yılını geçireceğin yerin ismidir.

İyi kura-kötü kura tabiri bizde de vardır. Eğer memleketine yakın bir

ilçeyi çektiysen, bu iyi kura demektir. Ya da bu ilçe Ankara’ya veya İstanbul’a yakın bir yerlerde ise yine şanslısındır. Gideceğin ilçe uzaklarda bir yerse, il merkezine çok uzak bir ilçeyse işte o zaman kötü bir kura çekmişsin demektir. Bunun ayrımını kura töreni esnasında da anlamak mümkündür. Kâğıttan çıkan isim iyi bir ilçeyse, kendilerine ayrılan koltuklarda pür dikkat oturan kaymakamlar ‘kaçtı güzelim ilçe’ edasıyla ellerini birbirine vurur ve bir homurtu yükselir salonda. Kötü bir ilçeyse kâğıttan çıkan, ilginçtir ama bir kahkaha kopar kaymakamlar arasında ve ‘oh’ sesi duyulur ailelerin oturduğu tarafta...

Peki, ben iyi kura mı çektim yoksa kötü kura mı? İtiraf ediyorum: Başta kötü kura çektiğimi düşünüyordum. Sıra bana gelmeden önce ‘Aman şu Rize bir çıksa da kurtulsak diydum’. Meğer büyük konuşmuşum. Kuradaki tek Rize ilçesi olan ve torbadaki ilçeler arasında en doğuda bulunan, çok sevdiğim şehir Ankara’ya en uzak ilçe olan İkizdere

bana çıktı. Üstelik salonda da bir ‘oh’ sesi duyuldu.

Herkes gibi ben de salona karşı gülümsedim ve yerime oturdum. Zaten söz vermemiş miydik, baştan rıza göstermemiş miydik hepimiz, güzel yurdumun her köşesinde görev yaparım diye? Anadolu’nun her karışı bir değil miydi, amaç vatana, millete hizmet etmekse? Öyleydi elbette, ama gel sen bunu bir de kötü kura çektiğini zanneden kalbime anlat! Arkadaşlar yüzlerinde sinsi bir gülümsemeyle ‘Hayırlı olsun kardeş. Türkiye’nin en güzel köşesine gidiyorsun’ diyorlardı. Evet, Doğu Karadeniz Türkiye’nin en güzel bölgesi. Ama aynı zamanda güzel yurdumun kuzeydoğu tarafından uç köşesi. Ankara’ya 830 km, memleketim Afyon’a 1100 km.

Törenin sonunda ailemin yanına gittiğimde kötü kura çektiğime dair düşüncem iyice pekişti. Valide hanımın gözleri kıpkırmızıydı ağlamaktan. Herkes ‘oh’ çekince kadıncağız çok kötü bir yere gidiyorum zannetmiş. Babam ve ağabeylerimin ise

ağzından ilk çıkan şey 'Becayış isteyen yok mu?' oldu. Ve eşim... Bir tek o mutluydu herhalde içimizde. Tebrik etti beni. 'Hep Doğu Karadeniz'i görmek istiyordum. Demek ki bugüne nasıpmış' dedi.

Ne de doğru söylemiş hayat arkadaşım. İkizdere benim nasibimmiş. Her şeyde olduğu gibi kurada da aynı duada bulunmuştum aslında. Yani hakkımda hayırlısı neyse o olsun demiştim. Kuradan sonraki gün, o ilk şoku üzerimden atmıştım. Artık kabullenmiştim. Ben İkizdere Kaymakamıydım. Çok yoğun bir şekilde ilçem hakkında bilgi topluyordum. Bilenler hep güzel şeyler söylüyorlardı. En çok da doğal güzelliğine vurgu yapıyorlardı. Lakin 'ama'lar da vardı. 'Coğrafyası zordur. Kışı biraz sert geçer, yolları kapanır' diyorlardı. 'Karadeniz uşağı sinirli ve inatçı olur Kaymakam Bey' diyenler de vardı.

İki günlük yolculuktan sonra ulaştık İkizdere'ye, ağustos ayının son gü-

nünde kader arkadaşım eşimle birlikte. O gün yağmurluydu hava. Hiç şaşırmamıştım aslında. Ne de olsa Rize'ye yani yağmur şehrine gelmiştik. İki dağın arasında, derenin kenarında küçücük bir ilçeydi İkizdere. Lojmandan etrafa baktığımda gözüme ve aklıma ilk takılan hemen yanı başımızdaki yeşilin bin bir tonu ile örtülü dağın tepesindeki evler oldu. 'İnsanlar nasıl çıkıyorlar acaba oralara' diye sordum eşime. Yoksa şu meşhur Karadeniz teleferikleri tam da burada mı işe yarıyordu?

Yaklaşık bir buçuk yılımı tamamladım İkizdere'de. Kura töreninden sonra arkadaşlarımin dediği gibi, Türkiye'nin en güzel bölgesi burası. İkizdere'nin doğası vurgulanacak kadar güzel gerçekten de. Evet, coğrafyası zor. Kışları da biraz sert geçiyor. Zaman zaman kar yağışından dolayı köy yolları kapanıyor. Ama olsun. Her bölgenin, her ilçenin kendine göre zorlukları var. Kaymakamlar da bu zorlukları aşmak

ve çözüm bulmak için var. Önemli olan huzur... Huzuru tesis ve temin ettikten sonra güzel yurdumun her yeri bir.

Karadenizlilerin sinirli ve inatçı olmasına gelince... Doğrusu kanı kaynıyor Karadeniz uşağının. Ama tıpkı Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi birazcık kaymakamı tarafından dinlenince, azıcık değer verilince, ne kadar sinirli olursa olsun mutlu ve minnettar çıkıyor kapıdan Karadeniz insanı da. Yani karşılıklı sabır ve empati eritiyor sert yürekleri, açıyor kapalı olan kapıları. Bu arada yükseklerdeki evlerden de bahsedecek olursam... Meğer hepsinin de yolu varmış, her ne kadar iyi şoförlük gerektirse de.

İkizdere'yi unutamam. Umarım unutamayacağım şeyler hoş anılardan ibaret olur. Varsın memleketime uzak olsun. Bu meslek, gurbet mesleği. Ne de olsa 'kapının arkası gurbet' derler bizim oralarda.